

Pula, 4. travnja 2013.

Picigin – hrvatska nacionalna sportska igra

Cijenjenom ministru turizma, gospodinu Darku Lorencinu

Cijenjenoj ministrici kulture, gospođi Andrei Zlatar Violić

Cijenjenom ministru zdravlja, gospodinu Rajku Ostojiću

Cijenjenom ministru znanosti, obrazovanja i sporta, gospodinu Željku Jovanoviću

Ovim dopisom htio bih Vas animirati za ozbiljnije razmišljanje o popularnoj hrvatskoj sportskoj igri – o piciginu.

Bivši ministar kulture, Božo Biškupić, već je 2007. godine donio „Rješenje o preventivnoj zaštiti“ ovog našeg nematerijalnog kulturnog dobra (Večernji list, 02.08.2007; Nacional br. 690, 02.03.2009.).

Koliko je meni poznato, osim Ekološkog društva „Picigin Bačvice“ iz Splita i Udruge za promicanje igre picigin „Pešekan“ iz Medulina, u Hrvatskoj ne postoje registrirane udruge za ovu sportsku igru. Međutim, picigin se u Hrvatskoj igra već više od 90 godina, o čemu smo se u veljači ove godine imali priliku informirati u izvrsnoj TV emisiji o piciginu i sportu u Splitu općenito, na HRT-u 3.

Osobno sam se s piciginom upoznao još kao dječak i igram ga sa svojim prijateljima već više od pola stoljeća.

Pregledavajući ovih dana na youtube-u filmove o piciginu, ugodno sam se iznenadio kad sam primijetio da se picigin igra također i u Dubrovniku, na Hvaru, na Rabu, u Zadru, Crikvenici, Puli, pa čak i u Osijeku.

Osim toga, i sam sam igrao picigin svuda po hrvatskoj obali, bez obzira da li je podloga bila pješčana, od oblutaka ili pak od oštrijeg šljunka (na Mljetu, u Sreseru, u Žuljani, na Korčuli, u Primoštenu, na Rabu, u Sabunikama kod Zadra, u Crikvenici, na Cresu, u Rovinju, Medulinu, na plažama parka prirode „Kamenjak“ i drugdje).

Od 1973., tokom cca 20 godina, picigin se redovito igralo i na zagrebačkim „Šljunčarama“ kod Podsuseda - na dijelu plaže koji je grad Zagreb svojedobno službeno dao na korištenje prvom zagrebačkom Naturističkom društvu, sa sjedištem u Gradišćanskoj 14.

Tijekom života sam puno putovao: prilično sam obišao SAD, Australiju, Indiju, upoznao Izrael, Egipat, Bahame, plivao usred jata „divljih“ delfina na Havajima. Tamo sam naučio i kako surfati s vlastitim tijelom (bez daske) na vrhovima valova visokih od 5 do 8 metara. U Bangkoku sam s Tajlandžanima igrao njihovu nacionalnu sportsku igru *Takraw*.

Podrazumijeva se da bih svugdje gdje je to bilo moguće ljude oduševljavao i za hrvatski picigin. Tako sam na primjer početkom kolovoza 1989. god. u Španjolskoj sa svojim duhovnim učenicima organizirao najveću i najdužu ikad odigranu partiju picigina u povijesti. Bilo je to na otoku Ibizi na i danas slavnoj plaži Las Salinas. Partiju smo započeli s preko 80 ljudi. Igralo se istovremeno s više loptica i teren za igru se smjelo napustiti samo na nekoliko minuta (zbog obavljanja nužde). Bilo je to veliko takmičenje u snazi i izdržljivosti. Nije bilo pauze za jelo, a igralo se po najjačem španjolskom suncu. Ovu rekordnu partiju picigina od preko 8 sati do kraja je odigralo nešto više od 20 ljudi, među kojima je bilo i dosta žena. Za nekoliko dana čitava celebrity-plaža Las Salinas (duga gotovo 2 km) bila je preplavljena piciginskim krugovima...

Tri su glavna razloga zašto hrvatska nacionalna sportska igra picigin zaslužuje i pažnju naslovljenih ministarstava:

1. U samoj piciginskoj igri nema ni pobjednika niti poraženih. Svi se igrači bore za isti cilj tj. da loptica što duže ostane u zraku (bez dodirivanja površine vode odnosno tla). Svi nastoje jedni drugima dodavati loptu na što kreativniji način. Također svi nastoje dodati što više atraktivnih lopti na kojima će suigrači moći demonstrirati svoj igrački potencijal (brzinu, vještinu, snagu, okretnost, ali i ljepotu). Tada je naime užitak igre najveći, a aplauz publike najgromoglasniji. U slučaju da se radi o natjecateljskom piciginu, tada će, logično, i sudačke ocjene biti najviše.
2. Ova igra koja se igra s lakšim ili težim lopticama (ovisno o vjetru) promjera 5 do 15 cm, te s idealnim brojem od 5 do 6 igrača, može zasigurno značajno doprinijeti i promociji i obogaćivanju hrvatske turističke ponude. Picigin naime nevjerojatno plijeni pažnju svih ljudi koji se zateknu na plaži.

Tajlandžani su svoju nacionalnu sportsku igru *Takraw*, uspjeli proširiti čak i u europske zemlje. Nema razloga da i hrvatski picigin ne oduševi kako turiste tako i ljubitelje sporta širom Europe. Pravila su jednostavna. Igra se brzo može naučiti i može se igrati na mnogim hrvatskim plažama.

Postoji i mogućnost izgradnje specijalnih, okruglih, plitkih bazena (malo većih od odbojkaškog igrališta) pri velikim hotelskim kompleksima, odnosno u svim jačim turističkim centrima. Ti bazeni bi imali meku umjetnu podlogu, kako unutar tako i cca 4 m do 5 m oko bazena. U zatvorenim, grijanim bazenima piciginska bi se takmičenja mogla održavati i tijekom cijele godine.

3. Što bi ovo značilo za veliki postotak hrvatske djece i mladeži s prekomjernom težinom, te nezdravim navikama sjedenja po kafićima i pred kompjuterima, mislim da nije potrebno ni pisati. Udružena akcija od strane sva četiri ministarstva (sve do najnižih razina lokalne vlasti i odgojno-obrazovnih ustanova) mogla bi značajno doprinijeti kako tjelesnom tako i duševnom i socijalnom zdravlju čitave nacije. Picigin je naime jedna od rijetkih sportskih igara u kojoj nema sukoba, faulova, konkurencije i sl. U tom smislu picigin je zaista duhovan sport – svi igrači se trude od početka do kraja igre biti jedni drugima od pomoći i svima je tijekom cijele igre primarni cilj isti: održati loptu u zraku. (U švicarskom obrazovnom sistemu igre s ovakvim karakteristikama se sistematski ugrađuju u nastavne programe pod nazivom “socijalne igre”).

U ovo mlado doba samostalne Hrvatske, koje je nažalost i doba najvećeg mladenačkog nasilja i devijacija u povijesti hrvatske nacije (ulično huliganstvo, nogometno i maturalno huliganstvo, alkoholizam, narkomanija itd.) ovaj mali altruistični sport mogao bi postati ozdravljajući faktor nacije.

Nadam se da će ovaj moj tekst s pripadajućim foto i video-prilozima inspirirati i druge ljubitelje ove hrvatske sportske igre na daljnje usavršavanje i upotpunjavanje univerzalnih pravila, a u svrhu što veće popularizacije i razvoja, ali i profesionalizacije picigina.

S poštovanjem,

Franjo Milićević Makaja